

15 Temmuz 1921’de toplananı saymazsak ilk Milli Eğitim Şûrası 1939’da Hasan Ali Yücel tarafından toplandı. Her yıl toplanması gerekirken bu yapılmadı ve 2006 yılında 17.si düzenlenebildi. Yani ortalama 4 yılda bir. 1988’de düzenlenen şûradan başlayarak Öğretmen Dünyası dergisi de “gözlemci” sıfatıyla bu şûralara katıldı. 2006’dakine ise Ulusal Eğitim Derneği Genel Başkanı sıfatıyla çağırıldım Gözlemcilerin oy hakları yoktu ama söz hakları vardı. Biz de katıldığımız şûralarda bu hakkımızı komisyonlarda ve genel kurulda hakkıyla kullanmaya çalıştık.

2006’daki 17. Şûrayı Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik topladı. Amaç İmam Hatip Okullarının önündeki katsayı engelini kaldırarak bu okul mezunlarının istedikleri yüksek öğrenim kurumuna girmelerini sağlamaktı. Avrupa Birliğine girme umudu ve çabası devam ediyordu. Bu nedenle 1990’dan beri büyük sermayemizin, hükümetimizin ve Avrupacı-Amerikancı akademisyenlerin diline pelesenk olmuş “küreselleşme” kavramını kullanma en üst düzeye çıkmıştı. Ö

ğretmen Dünyası’nın Aralık 2006 sayısında genişçe özetlediğimiz gibi, Şûrada üç kuvvet ortaya çıktı. Bunlardan birincisi bizim de içinde olduğumuz, fakat çağırma yetkisi bakanlıkta olduğu için sayısı az tutulmuş ulusalcı-halkçı kesim, ikincisi Avrupacı laikler, üçüncüsü ise Bakan Çelik’n başını çektiği Avrupacı dinciler.

Biz ulusalcılıktan milliyetçiliği değil, milliliği anlıyorduk. Nasıl ki bakanlığın adı Milliyetçi Eğitim Bakanlığı değil, Millî Eğitim Bakanlığı idi. Eğitimimizi Avrupa sermayesinin isteklerine göre ve onlara işgücü yaratacak biçimde değil, kendi kalkınma ve bağımsızlık, aydınlanma ihtiyaçlarımız üzerine kurmalıydık. Benim bu görüşlerime karşı Hüseyin Çelik ulusalcılıkla milliliğin farklı kavramlar olduğunu ileri sürdü ve kendisinin milliliği benimsediğini söyledi. Onların anladığı bu “milli” sözcüğünün Osmanlı dönemindeki anlamı olan dincilik olduğunu biliyorduk.

Bir komisyonda yabancı dille eğitime son verilmesi gerektiği gibi bir karar aldırılmayı başarmamıza ve diğer birçok konuda bakanlığın niyetlerine aykırı kararlar alınabilmiş olmasına rağmen son genel kurulda bütün kararlar toplantıya başkanlık yapan Hüseyin Çelik’in istediği gibi çıktı. Çünkü şûra üyesi yapılmış birçok bürokrat oy kullanırken bakanın işaretine bakıyorlar, bakan istemediği önerileri oylamaya bile sunmuyordu.

Şûranın dördüncü günü genel kurulda “Yönlendirme” komisyonunun raporu görüşülürken söz aldım. Amerika ve Avrupa hayranlığının alıp başını gittiğini, ders kitaplarındaki İstiklal Marşı da içinde olmak üzere bütün milli kavramların ve metinlerin ırkçılık diye niteleyen raporlar hazırlandığını, bunları yapanların da Hüseyin Çelik’e teşekkür ettiğini söyledim. Eğitimin Türkçe yapılması gerekirken bütün itibarın yabancı dille eğitime olduğunu, Türkçenin bu sistem içinde garip kaldığını anlatmak için bir eski şairimizin beytini söyleyecektim.

Fakat bu beyit kimindi? Belleğimi yokluyor, bir türlü çıkaramıyordum. Çeşitli kaynakları karıştırmaya vakit yoktu. “En iyisi bunu bakana söyletmeli. Çünkü o Edebiyat doçenti, mutlaka bilir” dedim. Ama konuşmamda şairin adını hatırlayamadığımı hissettirmeyecektim. Kürsüye çıktım. “Osmanlı döneminde bir şair, yabancı hayranlığını anlatmak için ‘Gökten insen sana yer yok/Yürü var gel Arap’tan ya Acemden” demiştir. Bunu diyen şairi sayın bakan çok iyi bilir” deyince Hüseyin Çelik, Benim kendisi hakkında bu kanımı doğrulamak için oturduğu yerden “Nesimi” diyen seslendi.

Daha yakın zamana kadar Avrupa kapılarında üyelik dilenenler, küreselleşme ile yatıp küreselleşme ile kalkanlar, şimdi de “Yerli ve millî” diye tutturamazlar mı? Fakat yerliden anladıkları da yerli değil Arap üretimi bir kültür. Türkiye taşrasının eski kültürü.

Bunlar yönetmekte o kadar maharet sahibi ki milleti sulu dereye götürüp susuz getiriyorlar... Bilmem ki ne yapsak! (6 Aralık 2016)